

ret til selv at vælge hospital, og der skal også være frihed til at vælge et privathospital. Vi ved alle sammen, at især Socialdemokratiet indædt kæmper mod denne valgfrihed. Det er som om, at for Socialdemokratiet er kampen mod privathospitaler vigtigere end kampen mod ventelisterne.

For Venstre er patienten i centrum, for Venstre er det vigtigt, at det ikke er pengepungens størrelse, som afgør det frie valg og kvaliteten af behandlingen. Og derfor foreslår vi, at den patient, som vælger et privathospital, får dækket et beløb, der svarer til 85 pct. af det offentlige egen udgift til behandlingen. På den måde får alle et reelt frit valg, og vi kan få ryddet ud i ventelisterne.

Så er der også et andet emne, der optager rigtig mange mennesker. Folk er utrygge ved, at deres børn lærer for lidt i skolen. Der er utrolig mange undersøgelser, som viser, at det står elendigt til med læsning og stavning, og en ny international undersøgelse viser, at Danmark kun får, skal vi sige et 7-tal i matematik. Det er ganske enkelt for dårligt.

Venstre vil have bedre uddannelse i Danmark. Vi skal simpelt hen være i front med faglige færdigheder. Vi håber da, at den nye læreruddannelse, som vi er med til at vedtage, kan bidrage til at højne det faglige niveau på sigt. Men der er også behov for at gøre noget her og nu. Der er behov for, ja, jeg vil godt kalde det en pædagogisk holdningsændring. Eleverne skal være bedre til at læse og stave, og de skal være bedre til matematik. Og derfor skal vi have mere vurdering af kvaliteten, og vi skal have flere og bedre prøver. Vi skal i det hele taget have mere faglighed og mindre tværfaglighed.

Venstre vil altså have en strammere udlændingepolitik. En håndfast retspolitik. Vi vil have valgfrihed. Vi vil have bedre uddannelse. Men det er holdningsbetonede emner, som regeringen kun med ulyst vil diskutere. Og når den så endelig føler sig presset, så spiller den bare et dobbeltspil, hvor den siger én ting ud ad vinduet, og så stemmer den derefter modsat i Folketinget.

I det hele taget er regeringens troværdighed slidt ned til dørtærskelen. Alle kan huske, at regeringen lovede skattelettelse i skattereformen. Hvad er der sket? Skatterne er steget, bl.a. fordi regeringen har væltet ubetalte regninger over på kommuner og amter. Regeringen sagde, at de grønne afgifter skulle føres tilbage til erhvervslivet. Hvad er der sket? En stor del af

pengene er blevet i statskassen. Regeringen og miljøministeren er afsløret. Der er ikke tale om grønne afgifter, der er tale om røde skatter.

Regeringen sagde, at bruttoskatten skulle falde, når ledigheden faldt. Det var det løfte, der blev givet. Når ledigheden falder, så går bruttoskatten ned. Nu praler regeringen af, at ledigheden er faldet, men er bruttoskatten faldet? Nej, bruttoskatten er tværtimod vokset. Og nu er det så kommet frem, at regeringen bag lukkede døre prøvede at lave forlig med venstrefløjen om yderligere at sætte bruttoskatten i vejret næste år fra 8 til 9 pct.

Og dér vil vi da gerne spørge i Venstre: Er det overhovedet i overensstemmelse med skattereformen? Ja, nu er vi jo ikke part i den, så det kunne vi jo være ligeglade med, hvis ikke det var, fordi vi, når vi under forhandlinger med regeringen har rejst forslag om andre ændringer i skattesystemet, er blevet afvist. Og hver eneste gang har begrundelsen været, at der var forlig om skattereformen til anden side, så det kunne ikke røres.

Men nu har Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre altså selv været parate til at bryde skattereformen. Hvad siger CD egentlig til det? Os siger det, at regeringen ikke er til at stole på. Og i tilgift truer ministeren nu med endnu større skatter, og både finansministeren, økonomiministeren og skatteministeren har truet boligejerne med højere boligskatter. Miljø- og energiministeren har udtalt, at benzinprisen i virkeligheden burde være en 15-16 kr. pr. liter. Så nu skal det altså igen straffes at tage på arbejde. Der er jo mange, som simpelt hen er nødt til at tage bilen til og fra arbejde. Og at det ikke bliver ved snakken, så vi jo forleden dag, da regeringen sammen med SF og Enhedslisten forhøjede skatterne på biler og huse, og finansministerens plan var endda at lave endnu større skattestigninger.

Der tegner sig altså et billede af en regering, som på den helt sædvanlige socialdemokratiske manér forhøjer skatter og afgifter, så snart den overhovedet kan komme af sted med det. Og nu truer regeringen så med en finanspolitisk stramning, og vi ved alle sammen, hvad det betyder, når Socialdemokratiet er i regering. For i den socialdemokratiske kagebog findes der kun én eneste opskrift: højere skatter.

Så her ved folketingsårets slutning har vi altså to klare alternativer. På den ene side har vi en træt og nedslidt genbrugsregering, der humper sig frem med SF og Enhedslisten som krykker.